

Publicerad 2007-05-30 01:57 av Sponsored By Destiny

Den här skrev jag första gången jag skulle sluta tjacka... Tycker inte om den litterärt, men den innehåller trots allt mina känslor, tankar, upplevelser och minnen...

Kicken

Femton sekunder till och mitt hjärta slutar slå. Femton sekunder till och min själ lämnar kroppen. Jag är ledsen, men ni kom för sent. Ni såg bara det jordliga som fanns kvar av mig.

1.

Två dygn innan tog jag Beslutet. Två dygn innan gav jag upp hoppet. Jag var död redan då; min själ var trasig och jag hade gått sönder. Inte ens då kunde jag ha lagats. Inte ens då kunde ni ha räddat mig. Ni kom för sent. Ni kom efter mina sista andetag.

Två dygn tidigare, i en sunkig studentlägenhet utanför Staden, suckade jag ut den lilla livslusten som fanns kvar i mig. Under min tillfälliga upprymdhet på grund av tjacket formades beslutet i mitt huvud, men trots amfetaminet, alkoholen och gräset kändes inte kicken som något märkvärdigt. Visserligen blev tillvaron mer uthärdlig, men det räckte inte för mig. Jag ville leva. Så jag drog två linor till och svepte min Red Bull vodka.

Förstärktes kicken? Kanske. Inte vet jag. Men vad är kicken värd om man inte kan förmå sig att uppskatta den? Vad är livet värt om man inte kan förmå sig att leva?

Benjamin: Du ska inte ha ångest. I min värld existerar inte sånt. Du är värd något bättre. Han lutar sig mot mig, smeker mitt lår och lägger sin arm på min. Jag kan inte undvika att äcklas. Han som alltid ska röra, smeka, tafs. Han som aldrig tycks förstå att jag inte vill.

Jag: Ja, men vad är bättre när det aldrig blir bra?

Ivan: Men hur kan man veta på förhand att det aldrig blir det?

Benjamin spänner ögonen i Ivan, liksom ivrigt, medan han rullar en joint. Jag sitter i hörnet på en rosa puff och iakttar den rullande rörelsen. Snart inser jag att jag fryser och drar filten upp till hakan.

Fryser du? frågar Benjamin. Här, ta några bloss så blir det bättre, fortsätter han och räcker fram gräscigarett, som jag girigt tar emot. Tre lungor och jag börjar komma igång.

Efter en kvart sitter jag nästan apatisk och lyssnar på musiken i bakgrunden; den här gången är det trance. Miljoner tankar snurrar runt i huvudet på mig men jag lyckas inte greppa tag i en enda. På något sätt känns de för avlägsna, för långt borta för att tas på.

Musiken dunkar i högtalarna och Ivan är återigen igång med sina eviga utläggningar om meningen med livet. I vanliga fall brukar jag inte lyssna - min anledning att uthärda plågan om kallas livet har hittills varit knark och kompisar. Men den här gången känner jag mig ovanligt intresserad av ämnet. Kanske beror det på att knark inte ger mig något längre. Kanske beror det på att kompisarna består av pundare. Eller kanske beror det på kombinationen. Knark och kompisar har blivit ett och jag får ingen kick av något av dem. Benjamin tafsar på mig, som vanligt, och jag lyssnar på Ivan så intensivt jag bara kan. Kramarna och smekningarna stör mig, men jag sitter kvar, äcklad, som om jag inte hade något val. Han är trots allt en vän, så jag känner mig tvungen att ställa upp.

En arm runt min midja och jag känner mig smutsig. Det är den sortens smuts som bara går att drogas bort, lösas upp av starka kemikalier. Så jag drar en lina och sveper den sista spriten och efter ett tag känns allt lite bättre. Handen som smeker mina lår och min mage går nu att ignoreras och jag fixerar Ivan med nyfikna

ögon.

Jag: Om meningen med livet är knark och kompisar och man inte längre får en kick av knark så är kompisar det enda man har kvar. Och man kan ju inte leva för andra, så vad har man då? Anta att man inte längre orkar engagera sig i sina vänner, har man då något kvar?

Vad är ett liv utan kickar värt? Vad är att leva när allt runtomkring en är nattsvart?

Benjamin: Men tänk om det finns mer än knark och kompisar? Och varför knarka om man nu inte får någon kick av det? För att överleva? Nej, jag pallar inte snacka om det här. Ska vi rulla en fet till? Dessutom behöver inte du oroa dig, vi har ju varandra. Och ibland måste man faktiskt leva för andra. Inget är alltid nattsvart.

Fem timmar senare på en parkbänk mitt i Staden: Benjamin, Ivan och jag med var sin ölburk. Jag är alldeles uppslukad av tanken på att få ett slut på allt. Benjamin har fel, det finns inget mer än knark och kompisar. Och man kan faktiskt inte leva för andra.

Ivan: Skulle ni kunna mörda någon?

Jag: Förutom mig själv?

Samtalet dör ut. Vi sveper våra öl och tänder varsin cigg. Tystnaden känns skön, enbart skön, även om Benjamin ser en aning besvärad ut. Han har svårt för att prata om känslor, svårt att överhuvudtaget känna. Tjacket håller honom uppe och gräset får honom att verka mer filosofisk än vad han egentligen är. Men det inser han inte själv, han tror att det finns ett djup i honom också. Jag är ledsen, vännen, men det har du inte. Du är platt som en pannkaka, har jag haft lust att säga till honom i flera månader nu. Min feghet är det enda som hindrar mig. Min rädsla för att bli ensam. Hellre umgås jag med drägg än med mig själv. Hellre umgås jag med döden.

Ivan, den minst sönderpundade av oss, börjar plötsligt prata om framtiden. Jag blir förvånad. Framtiden känns som något avlägset, ja, inte ens som ett faktum. Den finns inte i min värld. Mitt liv går ut på att jaga kicken som aldrig kommer. Min framtid är den bäst fungerande drogen. Om det nu finns något som dödar ångesten och bevarar själen.

Benjamin ser sig rastlöst omkring och trummar med fingrarna mot ryggstödet. Han är irriterad, det märker jag men bryr mig inte. Ivan märker det också, men är för trött för att föreslå något vettigt att göra. Han är som uppslukad av sina egna tankar och framtidsplaner, som den här gången går ut på att skärpa sig och sluta droga. Benjamin vill aldrig lyssna på sådant, han lever för kicken, som han fortfarande får av tjacket och gräset. Jag äcklas av tanken på hur lätt han har det. Kanske är det avund. Jag vill också känna kicken, livslusten, glädjen. Men de feta dagarna är förbi och jag får anstränga mig för att överhuvudtaget överleva.

Det blir tyst igen. Utsikten från parkbänken på Observationielunden är fängslande och vi glor förstrött på gatan nedanför tills Ivans mobil ringer. Det är fest på Östermalm, någon kompis till en kompis fyller år och ska firas med röka och alkohol. Jag har ingen lust att gå dit men jag orkar inte säga emot så jag följer med.

Framme vid festen och jag känner mig mer självdestruktiv än vanligt. Benjamin håller armen runt mig som om vi vore ett par, vilket stör mig något oerhört och jag sliter mig loss, sveper hans öl och går iväg till sovrummet. Jag vill vara ifred, bli bortglömd, skära upp handlederna och dö. Men naturligtvis kan jag inte få som jag vill. Benjamin kommer in i rummet och håller om mig, kramar mig, smeker mitt hår. Den här gången blir jag inte särskilt äcklad, antagligen på grund av all öl jag fått av honom.

Jag: Varför tycker du överhuvudtaget om mig? Jag är varken snäll eller vacker, jag är bara odräglig och komplicerad.

Benjamin: Du är vacker i mina ögon, både på utsidan och på insidan.

Hans ord skänker mig tröst och jag kysser honom som tack. Jag är i desperat behov av närhet och Benjamin varken klagar eller är särskilt svår att få omkull. Så jag låter honom bära ner mig till sängen och ta på mig under kläderna. Jag låter honom få som han vill trots att jag vet att jag gör det i självskadesyfte.

Två timmar senare sitter jag i soffan med Benjamins arm runt mig. Han envisas med att pussas och kramas men jag känner mig för smutsig, för äcklig, för taskig för att orka spela snäll. Efter ett tag går Benjamin iväg, han ska möta en så kallad kompis för att köpa mer gräs. Jag stannar kvar i soffan med min SpriteVodka och stirrar slött på tomma intet tills jag märker att någon har satt sig bredvid mig. Denna någon, en blond kille vid namn Robert, hälsar och ser vänlig ut. Dessutom är han ganska snygg och har sprit, så jag är så vänlig jag bara kan tillbaka och låtsas vara intresserad av hans utläggningar om musik.

Robert gillar techno och ravefester och klär sig därefter. Hans färger är vitt och blått, antagligen för att matcha håret och ögonen, men det är något dystert över honom. Det känns som att depressionens tjocka dimma är sänkt över oss och inget annat finns. Alla andra antingen dansar eller super och knarkar, precis som vi visserligen, men på ett muntert sätt. Jag och Robert är inne i vårt svarta moln.

Jag: Tänker du någonsin på döden?

Robert: Inte mer än du, antar jag.

Han smeker min kind, lutar sig över mig och kysser mig. Och jag kysser tillbaka.

En kvart senare ligger vi i samma säng som Benjamin och jag hade sex på för bara några timmar sedan. En kvart senare känner jag mig ännu smutsigare.

Benjamin kommer tillbaka några minuter efter att Robert och jag lämnat sovrummet. Han kommer fram till mig med en joint och tar min hand, för mig ut till balkongen och tänder den. När vi rökt klart försöker Benjamin kyssa mig men jag vänder bort huvudet och klagar på att jag är trött och vill hem. Han nickar förstående och smeker min hals. Jag går iväg. Ut ur lägenheten, ut ur porten och mot tunnelbanan, som kommer efter fem minuter. Under den tiden hinner jag nästan däcka och så fort jag kommer hem lägger jag mig ner och somnar.

2.

Dagen efter på caféet: Ivan, Benjamin och jag sitter och dricker kaffe och kedjeröker. Ivan vet förstås vad som hände mellan mig och Benjamin dagen innan och iakttar oss därför ovanligt noggrant. Jag fixerar kaffekoppen med blicken och försöker undvika Benjamins stirriga ögon. Ivan småler och pratar entusiastiskt om hur bra hans drogfria liv kommer att bli. Varken Benjamin eller jag lyssnar, men vi låtsas och nickar oengagerat med jämna mellanrum. Apatin bryts av att min telefon ringer, ett okänt nummer och jag tvekar en stund innan jag svarar.

Robert: Hej, jag fick ditt nummer av en kompis. Hur är det med dig?

Jag: Jaha. Hej. Ja, jo, det funkar. Hur är det själv?

Robert: Jo det är väl sådär. Jag undrar om du har lust att ses idag? Det är fest på Söder och ja.. du får gärna ta med dig dina polare om du vill komma..

Benjamin spänner ögonen i mig och jag säger till Robert att vi gärna kommer och bestämmer oss för att höras av senare mot kvällen.

Ivan: Och vem var det där?

Jag rycker på axlarna och säger att det är fest på gång. Ivan ser plötsligt väldigt ivrig ut medan Benjamin

fortsätter att se på mig med en sårad blick.

TVå timmar senare åker vi hem till Ivan för att förfesta, det vill säga röka på och dricka billig, importerad sprit. Jag känner mig likgiltig inför allt. Jag orkar inte ens bry mig om ifall det blir någon konflikt mellan Benjamin och Robert ikväll.

Ivan: Det här är verkligen sista gången jag röker på. Jag ska satsa på skolan och så nu, kanske skaffa tjej och jobb. Det blir säkert bättre än det här. Vi pundar ju bort våra liv. Det håller ju inte i längden.

Jag: Om man ändå orkade engagera sig, om något nu skulle kännas viktigt så håller jag med dig. Men jag har gett upp. Ska jag leva så måste jag vara påverkad av något, annars fungerar jag inte. Livet i sig är bara en enda lång plåga.

Benjamin: Varför lever du då, om det nu är en sån plåga?

Jag: Jag lever inte, jag överlever. Det är en stor skillnad. Och anledningen till att jag finns kvar är för att jag helt enkelt inte vågar ta livet av mig.

På festen hälsar Robert mig välkommen med en varm kram innan han hälsar på Ivan och Benjamin. Han säger att han är glad över att se mig och tar min hand. Benjamin ser svartsjukt på honom, fixerar oss med sin stirriga blick och går sedan ut på balkongen för att ta en cigg. På festen finns en del gemensamma kompisar och jag känner mig besvårad över att Robert håller min hand, som om det vore något mellan oss. Men jag sliter inte bort den. Så mycket bryr jag mig faktiskt inte. Vi går tillsammans till köket, där spriten finns, men jag orkar inte ens dricka. Visserligen så är jag redan full, men det har aldrig hindrat mig tidigare. Den här gången känns alkoholen - och alla andra droger också för en del - bara meningslösa. Jag går ut ur köket och sätter mig i soffan. Musiken är på högsta volym, den här gången är det indiepop, och några svarthåriga flickor i prickiga och randiga kläder dansar berusade, i otakt till den, enligt mig, tråkiga musiken. Efter en liten stund kommer Benjamin in igen och sätter sig bredvid mig. Hans min är allvarlig, hans blick kall. Den här gången rör han inte vid mig. Några minuters tystnad och jag vågar inte se honom i ögonen. Han är sårad, det vet jag. Han behöver inte ens yttra orden för att jag ska förstå vad han tänker. Du bara leker med mig, utnyttjar mig, skiter i mig. Jag älskar dig och hatar dig på samma gång. Mina ord på hans känslor. Mina ord eftersom han inte har egna. Han reser sig upp efter vårt tysta samtal och jag sluter ögonen. Varför betar jag mig så avskyvärt mot mig själv och andra? Jag kanske inte förtjänar det här. Jag vill inte det här. Jag vill bort.

Robert sätter sig bredvid mig och försöker fresta mig med en drink. Jag tackar nej med min blick och vänder på huvudet. Robert lutar sig närmare mig och viskar att han har rohypnol i fickan. Plötsligt känns det som att någon blåst igång liv i mig. Rohypnol och sprit och sen är allt över.

Jag: Hur mycket kan du fixa?

Robert: Hur många vill du ha?

Jag rycker på axlarna. Jag har ingen aning om hur många det behövs för att ta livet av sig, så jag säger femtio.

Robert: Det kan jag fixa tills imorgon.

Min befrielse är inom räckhåll, tänker jag sorgset. Det är ingen tvekan om att jag vill få slut på lidandet, men är döden verkligen den enda utvägen? Jag slår bort den tanken och sväljer tre rohypnol för att lugna ner mig. Men det funkade inte och jag blir bara lika apatisk som dagen innan.

Benjamin vill åka hem efter ett misslyckat ragningsförsök. Ivan vill stanna och diskutera Dostojevskij och Sartre med några berusade figurer på festen. Jag vet inte vad jag vill så jag sitter kvar och ignorerar

diskussionen om ifall vi ska stanna eller lämna festen. Robert viskar något om att gå in i sovrummet men jag orkar verkligen inte och säger att jag snart ska gå hem. Lögn. Ren lögn. Men ibland behövs nödlögner.

Efter lite tjat ger jag ändå med mig och följer med Robert till sängen. Jag ligger som en död fisk och fixerar taklampan med tårögd blick. Tjugo minuter till och det är över, jag reser mig upp och klär på mig. Robert iakttar mig med en mild blick som jag äcklas av och får bråttom ut ur rummet, ur lägenheten, ur porten. På väg mot nattbussen ringer Robert flera gånger men jag knäpper bort samtalen. Vi har ingenting att säga varandra. Benjamin ringer också. Han är full, hög och otroligt arg och ledsen.

Han: Varför leker du med mig och mina känslor? Fy fan för dig. Är det din nya sysselsättning, att krossa folks hjärtan? I så fall är du inte värd något.

Jag blir tyst och känner en stor tjock klump i strupen. Känslor av äckel och självhat tar över och jag börjar springa för att avleda ångesten. Men så fort jag stannar är den tillbaka igen. Några hundra meter senare stoppar jag fingrarna i halsen och försöker kräkas ut ångesten. Och visst kräks jag, men bara alkohol och nudlar istället för smärtan.

Nattbussen som är tio minuter för sen kommer till slut och jag sätter mig längst bak utan att se på de andra passagerarna. Jag petar i mig två stesolid som jag tidigare fått av Ivan och somnar nästan vid stationen innan jag ska av.

Hemma, i huset där jag känner mig som en främling, är mamma vaken och frågar mig det vanliga.

Mamma: Har du tagit något? Hade du kul ikväll? Var du med Ivan och Benjamin?

Jag rycker på axlarna och låser in mig i mitt rum. Stereon får äran att spela lite Mesh för mig medan jag ligger i sängen och tänker på meningslösheten. Imorgon ska det ske. Imorgon är sagan om mig slut.

Trots alla piller har jag svårt att somna och när jag väl gör det drömmer jag mardrömmar om kvällen som gått. Benjamin är ond i drömmen och våldtar mig, medan Ivan är totalt sönderpundad och märker ingenting. Jag vaknar, kallsvettig, klockan sju på morgonen och kan inte somna om.

3.

Klockan två, efter att ha varit vaken och sysslolös hela dagen, ringer jag Robert.

Jag: Hej, förlåt för att jag inte svarade igår... jag låg och spydde... jag undrar om du kan fixa det där vi pratade om igår?

Robert säger ja och min kropp ryser till, som om en kall vind hade blåst igenom mig. Vi bestämmer oss för att träffas tre timmar senare och lägger på. Jag går fram till mammas spritskåp och hittar en flaska vodka som jag gömmer i mitt rum. Sedan ringer jag Ivan och ber honom ta med sig Benjamin till caféet. Han går med på det och jag suckar när vi lägger på luren. Jag har aldrig varit bra på att ta avsked men den här gången måste jag,

Kanske hoppades jag på att bli räddad eller kanske ville jag bara mildra mitt samvete. Kanske fanns det trots allt kvar en gnista av hopp om livet i mig som ännu inte hade släckts.

En halvtimme senare sitter jag på caféet och kedjeröker i väntan på att mina vänner ska anlända. En halvtimme senare kommer de. Benjamin ser inte lika sårad ut idag, i nyktert tillstånd, men han är ovanligt kall och jag tror att han skäms över igår. Ivan verkar vara ovanligt manisk idag och trummar högljutt på bordet vi sitter runt. Jag tänder ännu en cigg och suckar ut röken.

Benjamin: Hur mår du egentligen?

En orolig blick jag inte kan undvika så jag rycker på axlarna och tar ännu ett bloss. Jag har ännu inte lyckats få fram Orden, de som kommer att förfölja dem efter mitt avsked. Jag har ännu inte kunnat förmå mig att formulera min lögn.

Benjamin: Mår du bra?

Ännu en fråga jag varken vill eller kan svara på. För jag mår inte alls, jag bara uthärdar, men snart är det slut.

Ivan ser bekymrad ut. Han anar säkert att det är något på gång, men kan inte riktigt sätta fingret på vad. Jag rycker därför på axlarna och tar en klunk kaffe. Tystnaden säger, enligt mig, allt. Tystnaden är slutet. Men de vet inte att slutet är nära så tystnaden säger dem ingenting.

Jag sitter som förlamad och försöker att formulera ett bra avsked. Men trots att jag suttit på caféet i över en timme kommer jag inte på något trovärdigt. Jag har faktiskt ingen aning om vad jag ska säga, så jag sitter tyst. Den sortens tystnad som känns som en tjock dimma ligger över oss medan vi observerar varandra. Den sortens tystnad som är laddad med ångest har slukat oss. Till slut bryts den av att en servitris kommer fram och frågar om vi vill ha påtår. Jag blir nästan chockad när jag märker att min kopp är halvfull med ljummet kaffe, så jag tackar ja och tar en stor klunk av den lagom varma drycken. Benjamin och Ivan iakttar mig intensivt medan jag dricker mitt kaffe, som om de väntade på att jag skulle säga något. Men det gör jag inte och den jobbiga tystnaden håller i sig tills Ivan till slut bryter den.

Vad är det med dig? Börjar han försiktigt. Varför var du så angelägen om att vi skulle komma hit?

Jag suckar igen, tar ännu en klunk kaffe och öppnar sedan munnen för att säga något, men jag får inte fram ett ord. Ännu ett försök att tala, men inget kommer fram. Att forma orden för avsked är svårare än vad jag trodde så det blir ännu en suck istället.

Benjamin: Har det hänt något?

Hans fråga irriterar mig och jag hämtar mod för att, utan att tänka, ta mitt avsked.

Jag: Ja och nej. Jag tänkte bara tala om för er att jag är trött på skiten. Trött på knarket och trött på pundare. Jag har fått nog. Jag orkar inte mer. Jag är trött på er och på mig själv, trött på att kicken aldrig kommer. Jag har gett upp.

Med de orden tar jag min handväska och går iväg framför Ivans och Benjamins chockerat stirriga ögon. Ingen av dem tycks förstå någonting, men Ivan springer efter mig och greppar tag i min arm.

Ivan: Vad menar du? Tänker du lämna oss? Ta livet av dig? Vad är det som har hänt?

Ingenting, ljuger jag. Såklart jag inte ska ta livet av mig, jag behövde bara ventileras...

Ivan: Lovar du? Ring om det är något.

Jag lovar, ljuger med andra ord. Sedan ringer jag Robert och åker till Medborgarplatsen för att träffa honom. Han är försenad och jag hinner röka tre cigaretter innan han dyker upp i sina blåvita kläder. En orolig blick och en osäker gest lyser upp honom, utstrålar paranoia, innan han ser mig och ler.

Jag: Har du med dig det där?

Robert ser på mig med en förvånad blick och kramar mig. Jag kramar stelt och motvilligt tillbaka, jag vill bara ha tabletterna och gå hem.

Robert: Nej, dom är hemma hos mig. Men jag bor precis här... två kvarter bort... du får följa med och hämta dem.

Jag ryser till, känner på mig att något är riktigt fel. Men vad spelar det för roll om jag ändå ska dö? Så jag

följer med, liksom automatiskt och utan att tänka, medan han tar min hand och leder gången. Jag stänger av, vill varken tänka eller känna eller bry mig om någonting. Men det är inte alltid så lätt.

Väl framme vid porten försöker Robert kyssa mig men jag vänder bort ansiktet och tar trapporna till tredje våningen istället för hissen. Robert följer efter mig med en obehaglig blick fastklistrad i ögonen, i ansiktet, i sättet. När vi kommit upp till dörren till hans hem känns det som en vind av äckel blåst igenom mig. Ändå kliver jag in i lägenheten efter Robert och står i hallen, fullständigt handlingsförlamad, tills han ber mig att stiga in. Jag ser på honom med osäker blick samtidigt som jag tar av mig skorna och stiger in. Han visar sitt rum för mig och pratar om oviktiga saker i säkert tio minuter innan jag frågar var tabletterna finns. Han ler, liksom ondskefullt enligt mig, och frågar sedan vad jag är beredd att betala för dem. Som en blixtnedslående chock till. Pengarna hade jag inte ens ägnat en tanke. Inte ens döden tycks vara gratis.

Jag har inga pengar på mig... är det lugnt om jag kritar? Får jag till slut ur mig och Robert ler hånfullt tillbaka. Ett tag ser han nästan fundersam ut. Sedan sätter han sig på sängen och tecknar åt mig att sätta mig bredvid honom, vilket jag gör trots att jag känner hur äckelkänslorna fyller hela min kropp. Han börjar kyssa mig på halsen och försöker ta av mig kläderna. I början stretar jag emot, men eftersom att han inte ger sig så ger jag till sist med mig. Trots att känslorna av smuts våldtar mig samtidigt som han sliter av mig trosorna kan jag inte förmå mig att kämpa emot. Än en gång ligger jag som förlamad på en okänd säng och gråter hysteriskt, fast bara på insidan. Än en gång dör en liten del av mig. Den sista gnistan av hopp släcktes för alltid och efter en halvtimme är rohypnol det enda jag kan tänka på.

Robert räcker fram förpackningen utan att yttra ett ord när vi klätt på oss igen. Han skäms, det ser man, men bara en liten stund innan hans kalla, påklistrade leende gör sig påmind. Jag tar tabletterna och skyndar mig till ytterdörren. Robert sitter kvar i sitt rum och skriker något efter mig som jag varken vill eller orkar höra innan jag lämnar lägenheten och skyndar mig ut ur porten. På vägen till tunnelbanan tar jag fyra rohypnol och så ytterligare två när jag väl sitter på tunnelbanan.

Resan känns omänskligt lång och jag börjar nästan gråta och hyperventilerna när tåget stannar vid T-Centralen. På Östermalmstorg har hunnit svälja ännu en tablett och nu är det bara en station kvar. Ut ur tunnelbanan, från stationen, upp för rulltrapporna och ut på vägen. Jag småspringer hela vägen till huset jag bor i, blir andfådd men springer ändå upp för trapporna till andra våningen. Ingen är hemma och jag letar stressat efter hemnycklarna i min ficka. Ett tag tror jag att jag glömt dem hemma hos Robert och får nästan panik innan jag hittar dem i min andra ficka.

Raka vägen in i rummet, precis som när jag var liten och hade gjort något dumt. Men den här gången går jag dit för att göra något dumt som dessutom är oåterkalleligt.

Jag tar fram spritflaskan och sköljer ner tre åksjuketabletter med dess innehåll. Sedan tar jag fram rohypnolen, sätter på lite musik (den här gången Placebo) och hämtar ett glas från köket. Medan stereon spelar Song to say goodbye börjar jag gråta och radar upp rohypnoltabletterna på skrivbordet. Först tar jag fem och två klunkar vodka. Sedan fem till och sedan ytterligare fem. Gråten har tystnat och jag sväljer girigt mer tabletter tills jag känner att jag får svårt att röra på mig. Jag lägger mig ner på sängen, greppar tag i ett block och en penna och beslutar mig för att skriva ett avskedsbrev. Vid det här laget är jag näst intill medvetlös, men ändå lyckas jag få fram några meningar.

Förlåt mig, jag kanske gav upp allt för tidigt.

Förlåt mig, men jag kunde inte rädda mig själv.

Ni kanske önskade att ni kunde ha gjort något, men det är för sent nu. Det var för sent redan innan jag

beslutade mig. Jag klarade mig uppenbarligen inte.
Förlåt mig för att någon av er måste hitta mig såhär.
Förlåt för att jag ljög och svek er.
Om ungefär en femton sekunder är det för sent.
Om ungefär femton sekunder somnar jag in.
Jag är ledsen, men ni kom för sent.
Ni hann inte rädda det lilla som fanns kvar att rädda.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sponsored By Destiny med Poeter.se id #16631 innehar upphovsrätten